

Abstrakt

Diplomová práce se zabývá problematikou újmy na zdraví v českém a německém právním řádu. Pro srovnání byla vybrána německá právní úprava z toho důvodu, že nový občanský zákoník z ní vychází. Cílem práce bylo zjistit, v čem se právní úpravy liší či shodují, popřípadě uznat jaká z nich se zdá být vhodnější či spravedlivější a zároveň najít hlavní změny, které přinese nový občanský zákoník.

K nalezení odpovědí bylo užito metody komparace s právní úpravou *de lege ferenda* a německou. Práce je rozdělena na tři části, přičemž v první části je obsažena problematika újmy na zdraví v českém právu a ve druhé v německém. Poslední, třetí část se věnuje komparaci daných právních institutů v obou právních úpravách.

Hlavní rozdíly můžeme hodnotit podle toho, zda jsou ve prospěch poškozeného či škůdce. Pozitivní pro procesní postavení poškozeného se zdá být především delikt ní úprava odpovědnosti v německém právu, neboť dle ní jsou za své zaviněné protiprávní jednání způsobující vznik újmy na zdraví odpovědné k náhradě všechny osoby zúčastněné, což rozšiřuje okruh povinných osob. Další výhodou pro poškozeného v německém právu je to, že při výši bolestného je soudci ponechána volná ruka a není mu přesně stanovena výše, jako je tomu v českém právu.

Naopak pro škůdce se zdá být výhodná především absence § 420a občanského zákoníku v německém právu, jež zavádí objektivní odpovědnost bez možnosti liberace. Pro škůdce je dále také výhodné, že dle německé teorie nemají pozůstalí poškozeného nárok na jednorázové odškodnění, jako je tomu v § 444 odst. 3 občanského zákoníku. Na dědice však jako kompenzace přechází nárok na bolestné.

Co se týče nového občanského zákoníku, tak jako hlavní změny se zdají být opuštění pojetí § 444 odst. 2 a 3 občanského zákoníku a ponechání soudci uvážení rozhodujících okolností případu a omezení povinnosti k náhradě škody v § 420a občanského zákoníku na případy, kdy škodu způsobila vada věci použité při plnění.